

Město Český Krumlov

VÝROČNÍ ZPRÁVA ZA ROK 2022

o činnosti v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon“)

V souladu s ustanovením § 18 odst. 1 shora uvedeného zákona zveřejňuje město jako povinný subjekt výroční zprávu za předcházející kalendářní rok o své činnosti v oblasti poskytování informací podle shora uvedeného zákona, obsahující následující údaje:

a) počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti:

V roce 2022 bylo podáno celkem 74 písemných žádostí o informace dle § 14 uvedeného zákona. Bylo vydáno 7 rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

b) počet podaných odvolání proti rozhodnutí:

V hodnoceném roce bylo podáno jedno odvolání proti rozhodnutí podle § 15 zákona.

c) opis podstatných částí každého rozsudku:

Opis podstatných částí jednoho rozsudku, resp. celý rozsudek soudu, kterým bylo v roce 2022 přezkoumávána zákonnost rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, je uveden v příloze této zprávy

Povinný subjekt v souvislosti s výše uvedeným soudním řízením nevznikly žádné náklady.

d) výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence:

V roce 2022 nebyly poskytnuty žádné výhradní licence.

e) počet stížností podaných podle § 16a, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení:

V roce 2022 byla podána jedna stížnost podle § 16a, zákona z důvodu, že byla poskytnuta jiná informace než požadovaná. Na základě příkazu nadřízeného orgánu byla požadovaná informace poskytnuta.

f) další informace vztahující se k uplatňování tohoto zákona:

V průběhu roku byly běžně vyřizovány žádosti o informace podané ústně, které nevyžadovaly přípravu na odpověď.

V Českém Krumlově dne 22.2.2023

Alexandr Nogrady v.r.
starosta města

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudců JUDr. Michala Hájka, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka ve věci

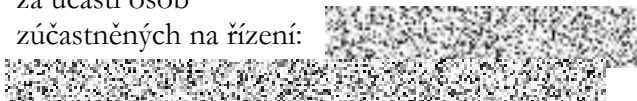
žalobce:

proti
žalovanému:

Krajský úřad Jihočeského kraje
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice

za účasti osob
zúčastněných na řízení:

insolvenční správkyňě J

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2021, č. j. KUJCK 69560/2021

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 16. 6. 2021 č. j. KUJCK 69560/2021 a rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov ze dne 4. 5. 2021 sp. zn. MUCK 23020/2021/oKS **se ruší.**

- II. **Nařizuje se** povinnému subjektu Městu Český Krumlov poskytnout žalobci požadovanou informaci dle žádosti ze dne 5. 3. 2021 v plném rozsahu ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je **povinen** nahradit žalobci náklady řízení v částce 11 228 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) dne 7. 8. 2021 se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí města Český Krumlov (dále jen „*povinný subjekt*“) ze dne 4. 5. 2021, č. j. MUCK 23020/2021/oKS (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Žalobce dne 5. 3. 2021 písemně požádal o zaslání právních analýz – memorand zpracovaných společností [REDAKCE]. Prvostupňovým rozhodnutím byla z části odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací, a to v rozsahu vybraných částí z požadovaných právních analýz – memorand ze dne 13. 12. 2019 a ze dne 14. 10. 2020 (dále jen „*memoranda*“ nebo též „*právní analýzy*“), ve zbytku byly informace žalobci poskytnuty.
2. Žalobce namítal, že nezveřejněné části předmětné právní analýzy nebyly autorskými díly ve smyslu § 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (dále jen „*AutZ*“ nebo též „*autorský zákon*“), a tak by jejich zveřejněním nedošlo k neoprávněnému zásahu do práva duševního vlastnictví, na což se odvolával povinný subjekt. Žalobce se domníval, že se o autorské dílo nejedná, což opíral o nález Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16. Rovněž předmětné analýzy připodobnil znaleckým posudkům, které nejsou předmětem autorského zákona. Žalobce podotkl, že smluvní ujednání mezi povinným subjektem a advokátní kanceláří Deloitte Legal s. r. o. o neposkytování vypracovaných výstupů bez výslovného souhlasu nijak neovlivňuje úřední (zákonnou) licenci dle § 34 písm. a) AutZ, a tak minimálně na základě zákonné úřední licence mu měly být informace poskytnuty. Dále namítal, že částečné odmítnutí žádosti o poskytnutí informací nebylo dostatečně odůvodněno.
3. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s rozměry zásahu v případě poskytnutí informací do práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti, což předpokládá výše zmiňovaný nález Ústavního soudu. Právní analýzy byly dle žalobce zpracovány ke konkrétnímu účelu, pro který již byly využity, nadto minimálně jedna z analýz byla již v minulosti zpřístupněna, a proto dle žalobce nebyl důvod je neznepřístupnit. Žalovaný dle žalobce přehlížel veřejnoprávní aspekty žádosti a omezil se na posuzování jeho osobních důvodů, které jej mohly vést k podání žádosti. Skutečnost, že povinný subjekt vycházel při testu proporcionality z domnění, že žalobce požadoval informace čistě pro své osobní – soukromé cíle, žalobce považuje za hrubé pochybení a neoprávněné zasažení do jeho práv. Žalovaný dále dle žalobce překročil kogentní výčet výjimek, pro které lze omezit poskytnutí informace. Považuje za zcela nepřijatelné, aby odepření zdůvodnění poskytnutí informace bylo založeno na argumentu ohledně potenciality budoucích sporů, čímž by bylo zasaženo do práva na spravedlivý proces.
4. Žalobce zaslal dne 6. 10. 2021 soudu repliku, již reagoval na vyjádření žalovaného a konstatoval, že setrvává na svém tvrzení, že neexistují důvody pro odepření jeho práva na informace. Memoranda, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal, byla vypracována z veřejných prostředků, existuje proto relevantní důvod pro kontrolu výkonu veřejné moci. Žalobce opětovně

argumentoval přiléhavostí nálezu Ústavního soudu, který přisvědčuje jeho žádosti o poskytnutí informací.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

5. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že právní analýza měla charakter znaleckého posudku a upozornil, že nález Ústavního soudu jednoznačně nekonstatoval, že by právní analýza nemohla být autorským dílem při splnění podmínek. Ohledně výluk z poskytování informací z důvodu ochrany autorských práv třetích osob žalovaný uvedl, že je třeba je hodnotit individuálně a posuzovat existenci závažných důvodů pro ochranu autorského práva před právem na informace. Žalovaný potvrdil, že přihlédl ke skutečnosti, že žalobce a povinný subjekt jsou ve sporu (neshodě) ohledně dodržení podmínek smlouvy o převodu vlastnictví k nemovitosti, čehož se vypracovaná právní analýza týká. Žalovaný je přesvědčen, že je třeba přihlédnout ke specifickým okolnostem případu a zvolit individuální přístup. Podle žalovaného nelze výčet důvodů pro odmítnutí nebo omezení práva na informace považovat za zcela uzavřený, resp. plně taxativní, neboť v minulosti byly judikaturou dovozeny i jiné než zákonem specifikované důvody odmítnutí žádosti.

III. Obsah správního spisu

6. Do správního spisu byla založena žádost žalobce ze dne 5. 3. 2021, již žalobce jakožto člen věřitelského výboru [redacted] společně s insolvenční správkyňou dlužníka [redacted] s. žádal o zaslání právní analýzy advokátní kanceláře [redacted] ze dne 14. 10. 2020 a ze dne 13. 12. 2019. Žalobce žádal o zmíněné dokumenty opětovně poté, co již předcházející žádost byla odmítnuta s odůvodněním, že požadované bylo vypracováno pouze pro potřeby města Český Krumlov, bez možnosti zpřístupnění třetím osobám. Žalobce svou žádost zdůvodnil tím, že dle vyjádření povinného subjektu v dopise ze dne 23. 2. 2021 zaslaném insolvenční správkyňi či v jeho reakci na anonymní písemnost také ze dne 23. 2. 2021, postupoval v souvislosti s čističkou odpadních vod v souladu s právními analýzami, které si nechal zpracovat, a proto žalobce požadoval jejich zveřejnění. Žalobce v žádosti zmínil, že bez znalosti těchto dokumentů, on ani insolvenční správkyňe, nemohli pochopit postup zvolený povinným subjektem. Dne 22. 3. 2021 povinný subjekt odmítl rozhodnutím č. j. MUCK 12288/2021/oKS poskytnout na základě žádosti ze dne 5. 3. 2021 požadované informace, a to podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*InfZ*“ nebo též „*zákon o informacích*“). Povinný subjekt svůj odmítavý postoj odůvodnil tím, že předmět žádosti požívá ochrany dle autorského práva a po zvážení okolností dospěl k závěru, že ve věci převažuje ochrana práv k výsledkům duševní činnosti nad právem na informace. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a žalovaný odvolání vyhověl, rozhodnutím ze dne 19. 4. 2021, č. j. KUJCK 44148/2021 odmítavé rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc vrátil k novému projednání, aby se povinný subjekt náležitě vypořádal s tím, zda jsou naplněny znaky autorského díla s mírou jejich možného porušení.
7. Povinný subjekt vydal dne 4. 5. 2021 prvostupňové rozhodnutí, jímž žádost žalobce o poskytnutí shora specifikovaných písemností zčásti odmítl.

Odmítnutí se týkalo memoranda ze dne 13. 12. 2019, a to konkrétně bodů

- 4.1. až 4.69.,
- 6.1.3., 6.1.4.
- 6.2.39/III, druhý odstavec,
- 6.2.42, 6.2.45, 6.2.48.,
- 6.5.5, 6.5.13, 6.5.14., 6.5.20., 6.5.25., 6.5.35., 6.5.49., 6.5.53., 6.5.55, 6.5.60., 6.5.70., 6.5.76.,
- 6.6.4./4,
- 6.6.7. body bez označení,

6.6.10 až 6.6.15,
6.7.1. až 6.9.1,

a dále bodů memoranda ze dne 14. 10. 2020

4.1. až 4.4.,
6.1.7. až 6.1.10.,
6.2.1. až 6.2.4., 6.2.8., 6.2.9., 6.2.12.

Povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí hodnotil naplnění znaků autorského díla u požadovaných písemností, přičemž dospěl k závěru, že v rozsahu specifikovaných bodů se jednalo o výsledky osobní tvůrčí činnosti směřující k jedinečnému osobitému nehmotnému projevu, přímo ovlivněnému vlastnostmi zpracovatele, jeho vzdělaností, odborností, schopností analýzy, dedukce apod. a za takové situace se jednalo o autorské dílo požívající výjimky z poskytování informací.

8. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal dne 18. 5. 2021, žalovaný o podaném odvolání rozhodoval napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť shledal vypořádání povinného subjektu s naplněním kritérií autorského díla za dostačující.

IV. Právní názor soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Soud postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a věc rozhodl bez nařízeného jednání, neboť účastníci řízení projevíli s takovým postupem soudu souhlas.
10. Žaloba je důvodná.
11. První žalobní námitkou bylo rozporováno, zda lze nezveřejněné části předmětu žádosti o informace považovat za autorské dílo, s nímž se váže zákonná výjimka z povinnosti poskytnout informace. Krajský soud nerozporuje názor žalovaného, že zpracovaná právní analýza naplňuje znaky autorského díla. Podle § 2 odst. 1 AutZ je předmětem práva autorského dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam. Ve vztahu k posouzení právní analýzy jako autorského díla krajský soud odkazuje na nálezn Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. 3. 2017, v němž již byla posuzována právní analýza jako možné autorské dílo za splnění daných náležitostí. *„Obecné soudy dospěly k závěru, že právní analýza se vztahuje k působnosti ministerstva jako povinného subjektu, jejímu poskytnutí ovšem brání ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle kterého nelze informaci podat, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu autorského práva. Soudy vyšly z toho, že předmětem sporu je poskytnutí právní analýzy, kterou povinný subjekt nechal zpracovat externí advokátní kanceláři a bradil ji z veřejných prostředků; dovodily, že jde o autorské dílo jako individualizovaný výsledek tvůrčí činnosti, jedinečný projev (výtvar), k němuž autor dospěl za použití literárních, vědeckých a jiných postupů – jeho jedinečnost je dána osobitým vnosem projevujícím se např. v celkovém uspořádání, sledu myšlenek a dedukcí, v postojích, názorech a právních závěrech autora.“* Krajský soud se s obecně provedeným hodnocením ztotožňuje, přičemž ve shodě s povinným subjektem a žalovaným konstatuje, že na předmětnou právní analýzu by mělo být nahlíženo jako na autorské dílo, neboť v dosud nezveřejněných částech jsou zapracována vlastní hodnocení, právní závěry či doporučení, k nimž advokátní kancelář dospěla na základě vlastních zkušeností a znalostí, tudíž se jedná o osobitý výsledek tvůrčí činnosti. S žalobcem rovněž nelze souhlasit v tom, že by se na právní analýzy nahlíželo jako na znalecké posudky a v tomto ohledu se zcela ztotožňuje se závěrem žalovaného ve vyjádření k žalobě, v němž byla rozdílnost znalecké

činnosti a procesu vypracování právní analýzy přesvědčivě rozlišena. „Znaleckou činnost je třeba vnímat jako odbornou činnost, která se ze své podstaty musí opírat o věrohodné a verifikovatelné metodologické postupy, jež jsou příslušným odborným kruhům známy. Princip znalecké činnosti tedy předpokládá, že výstupy jednotlivých znalců budou při vědomí jejich odbornosti a při důvodném předpokladu, že v důsledku této odbornosti budou užívat obdobných metod práce, srovnatelné. Právní analýzy jako celek nemohou mít charakter znaleckého posudku. V případě právního posouzení se závěrečné výstupy, pokud by byly vyžádány i od jiných autorů, mohou značně lišit, neboť autor právník do nich promítne své zkušenosti z praxe, která je jedinečná, či své návrhy na řešení, které také nemusí být ve všech případech stejné, neboť jeho výklad a chápání právních předpisů může být odlišný.“

12. Navzdory závěru, že na posuzovanou právní analýzu lze nahlížet jako na autorské dílo, nebyly v předmětné věci shledány žádné závažné důvody pro ochranu autorského práva, které by převážely nad právem na informace. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) InfZ stanoví, že povinný subjekt informaci neposkytne, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského nebo práv souvisejících s právem autorským. Krajský soud v souvislosti s možností narušení práva autorského opětovně odkazuje na nálezh Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. 3. 2017 řešící obdobnou situaci jako je nyní posuzovaná věc, a to kolizi práva na informace a ochranu autorského práva autora právní analýzy. Ústavní soud dospěl k závěru, že „Orgány veřejné moci musí k žádostem o informace tohoto druhu přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že je třeba poskytnout zásadně veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. Správní orgány a soudy jsou povinny zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací, i to, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv.“ (pozn. podtrženo soudem) Krajský soud v tomto rozhodnutí vychází ze závěrů Ústavního soudu a komentářové literatury, které shodně konstatují, že je zapotřebí hodnotit objektivní vlastnosti požadovaných informací, a to zejména nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv. Zároveň je třeba zvážit povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Právě tato zmíněná hodnotící kritéria jsou významná pro posouzení celé věci, přičemž z obsahu správního spisu či vyjádření žalovaného nevyplývá jakákoli skutečná škoda, která by v důsledku zveřejnění právní analýzy mohla autorovi či povinnému subjektu vzniknout.
13. Krajský soud provedl v nyní projednávané věci test proporcionality a posuzoval objektivní vlastnosti žalobcem požadovaných informací, přičemž dospěl k závěru, že ve zveřejnění zbývajících informací nic nebrání. Test proporcionality se skládá ze tří kroků, jednak je posuzováno kritérium vhodnosti, dále kritérium potřebnosti a nakonec kritérium proporcionality v užším smyslu slova. Test proporcionality je běžně využíván pro řešení kolize proti sobě stojících práv (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46, ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62 a jiné).
14. V rámci kritéria vhodnosti je posuzováno, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanoveného cíle. Krajský soud má za to, že právě kritérium vhodnosti bylo do jisté míry správně zhodnoceno v prvostupňovém rozhodnutí. Povinný subjekt konstatoval, že cílem úpravy provedené zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím je poskytování požadovaných informací, a to i z důvodu obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Nicméně není rozhodné, zda žalobce vedly k získání požadovaných informací osobní cíle, neboť žadatel o informace ve smyslu zákona o informacích není povinen svou žádost zdůvodňovat. Ustanovení § 14 InfZ ani jiné ustanovení tohoto zákona nestanoví mezi náležitosti žádosti o informace specifikaci důvodů, které žadatele vedou k jejímu podání. Rovněž nelze ze získaných informací bez dalšího dovozovat, že cílem žalobce není veřejný zájem na kontrole činnosti orgánů veřejné moci, zvláště pak za situace, kdy právní analýza byla zainvestována z veřejných financí, a tak minimálně z tohoto pohledu je zjevný veřejnoprávní aspekt žádosti o informace. S ohledem na pozadí celé věci týkající se koupě čističky odpadních vod

a obchvatného kanálu povinným subjektem od subjektů nacházejících se v konkurzu, přičemž zmíněné předměty koupě spadaly do majetkové podstaty těchto subjektů v postavení dlužníků, má nepochybně celá věc veřejnoprávní dosah. Ze zjištěných okolností je zřejmé, že prodej ČOV a obchvatného kanálu provedla insolvenční správkyňe za podmínek sjednaných speciálně pro město Český Krumlov jako kupujícího, avšak neočekávala, že provoz čističky odpadních vod bude provádět společnost **ČOV Krumlov**. V důsledku předpokladu, že provoz bude zajišťovat povinný subjekt, sjednala insolvenční správkyňe takové podmínky prodeje, které mohly mít za následek na straně majetkové podstaty uměnění výnosu ze zpeněžení. Krajský soud má za to, že i s ohledem na tyto skutečnosti související s probíhajícími insolvenčními řízeními, je existence veřejného zájmu nezpochybitelná.

15. V případě kritéria potřebnosti jako dalšího posuzovaného kroku v rámci testu proporcionality se povinný subjekt a žalovaný opakují v argumentaci a opětovně se domnívají, že s ohledem na soukromý zájem žalobce nelze získat požadované informace za pomoci žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., nýbrž tak mělo být činěno jiným způsobem. Ani v souvislosti s posuzováním kritéria potřebnosti nelze s povinným subjektem, resp. žalovaným souhlasit. Krajský soud se shoduje s žalobcem, že povinný subjekt uplatňuje v každé fázi proporcího testu argument soukromého zájmu žalobce na poskytnutí informací, v čemž lze spatřovat předjímání ze strany povinného subjektu, především je ale zapotřebí podotknout, že teoretický osobní zájem žalobce nemá na poskytnutí informací vliv, neboť existují obecné veřejnoprávní důvody na poskytnutí informací a zákon o informacích nijak nepožaduje po žadatelích sdělení konkrétních okolností a soukromých důvodů, které je vedly k uplatnění žádosti o informace. Povinný subjekt zmiňoval některé způsoby, jak by se žalobce mohl požadovaných informací domoci jinak, nicméně žalobce měl plné právo požadovat poskytnutí informací na základě zákona o informacích za splnění zákonných podmínek, které byly v předmětné věci dodrženy. Z jakého důvodu shledává povinný subjekt právně konformnějším způsob získání požadovaných informací v rámci soudního řízení, není zřejmé, přičemž krajský soud takový závěr nesdílí. V rámci kritéria potřebnosti je posuzováno, zda nemohlo být stanoveného cíle dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod, avšak v každém případě by získáním požadovaných právních analýz došlo k prolomení autorského práva, na tom by nic nezměnila skutečnost, že by se žalobce pokusil dosáhnout zveřejnění předmětných právních analýz prostředky občanského zákoníku či insolvenčního zákona. Povinný subjekt i žalovaný odmítají poskytnout žalobci požadované informace a navrhuji, aby si žalobce nechal zpracovat vlastní právní analýzu, avšak zcela opomíjí právo na informace zaručené zákonem č. 106/1999 Sb., jestliže se jedná o informace vzniklé nebo jakkoli získané povinným subjektem z veřejných prostředků. Z uvedených důvodů má krajský soud za to, že v rámci kritéria potřebnosti žádost žalobce rovněž obstála.
16. Ve vztahu ke třetímu kritériu, a to proporcionalitě v užším smyslu slova, dochází k porovnávání závažnosti obou v kolizi stojících práv s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti. Rozhodnou otázkou tedy je, zda a jak intenzivně by poskytnutí požadovaných informací zasáhlo do autorského práva. Nutno podotknout, že advokátní kancelář zpracovávající předmětnou právní analýzu si musela být vědoma skutečnosti, že ji předává povinnému subjektu ve smyslu § 2 InfZ, a může proto být na základě žádosti dle § 4 InfZ poskytnuta příslušnému žadateli. Nadto obecně jsou právní analýzy vytvářeny nikoli pro vnitřní potřebu, ale právě pro jejich další užití při realizaci práv a povinností objednatele. Krajský soud neshledává v projednávané věci závažné porušení práva na ochranu duševního vlastnictví.
17. Při porovnávání závažnosti porušení práva na ochranu duševního vlastnictví a práva na informace dospěl krajský soud k závěru, že neexistují závažné důvody pro ochranu autorského práva, které by odůvodňovaly výjimku z pravidla poskytnout veškeré požadované informace. Ve zpřístupnění celé právní analýzy krajský soud neshledal potencionální následek skutečného, resp. materiálního porušení autorských práv. Naproti tomu odmítnutím žádosti, třebaže jen

částečným, došlo minimálně v obecné rovině k zásahu do obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Současně bylo zasaženo do individuálních zájmů žalobce, a to práva na informace, přičemž v kontextu pozadí celé situace není s podivem zájem žalobce na poskytnutí informací. Krajský soud je přesvědčen, že aplikované hodnotící parametry vychází z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3208/16 ze dne 21. 3. 2017 a vzešlé závěry potvrzují výrok krajského soudu nařizujícího poskytnout požadované informace.

18. Krajský soud k tomu uzavírá, že navzdory tomu, že na právní analýzu lze nahlížet jako na autorské dílo, tak s ohledem na nálezu Ústavního soudu a provedený test proporcionality, má být v projednávané věci upřednostněno právo na poskytnutí informací před ochranou autorského práva.
19. V neposlední řadě se krajský soud zabýval porušením úřední (zákonné) licence ve smyslu § 34 písm. a) autorského zákona, který stanoví, že do práva autorského nezasahuje ten, kdo užije v odůvodněné míře dílo na základě zákona pro účely veřejné bezpečnosti, pro soudní nebo správní řízení nebo k jinému úřednímu účelu nebo pro parlamentní jednání a pořízení zápisu o něm. (pozn. podtrženo soudem) Komentářová literatura se shoduje, že za jiný úřední účel lze bezesporu označit poskytování informací na základě zákona č. 106/1999 Sb. „*Každopádně tedy platí, že orgány veřejné správy, resp. další povinné osoby, nemohou v rozsahu stanoveném zák. č. 106/1999 Sb. odmítnout poskytnutí informace, jež je obsahem nehmotného předmětu chráněného autorským zákonem [tj. nejedná-li se o úřední dílo či jiný předmět ve smyslu § 3 písm. a), jež stojí zcela mimo rozsah autorského zákona], pakliže majitelem práva (či jiným nositelem vylučných majetkových práv) podle autorského zákona k takovému předmětu je sama povinná osoba. Pokud se však jedná o předmět, u něhož je majitelem práva (či jiným nositelem vylučných majetkových práv) podle autorského zákona třetí osoba [srov. též § 11 odst. 2 písm. c) zák. č. 106/1999 Sb.], je nutno žádost o poskytnutí takové informace vždy posuzovat podle konkrétních okolností věci na základě pečlivého poměrování vzájemného střetu dotčených ústavních práv, a to politického práva na informace (čl. 17 odst. 1 a 5 LPS) a hospodářského a kulturního práva k výsledkům duševní tvůrčí činnosti (čl. 34 odst. 1 LPS). Povinné osoby musí vycházet z pravidla, že je třeba poskytnout zásadně veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. Musí se tak zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací, i to, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv. Současně se musí zvážit i povaha práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci (srov. IV. ÚS 3208/16).*“ [TELEC, Ivo. *Autorský zákon: komentář*. 2., upravené vydání. V Praze: C.H. Beck, 2019. Velké komentáře. ISBN 978-80-7400-748-4.]
20. Krajský soud odkazuje také na další vysvětlení rozsahu úřední licence v souvislosti s poskytováním informací na základě zákona o informacích, který poskytla další komentářová literatura. „*V případech, kdy jsou autorskoprávně chráněné informace vytvářeny na objednávku subjektu povinného k poskytování takových informací a hrazeny z veřejných prostředků, z bodu 17 nálezu vyplývá, že pod účelovou licenci upravenou v § 61 odst. 1 autorského zákona bude v případě díla vytvořeného na objednávku povinného subjektu zpravidla třeba řadit také užítí v rámci plnění povinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím; pouze v odůvodněných případech lze do smlouvy zahrnout odlišné ujednání, které bude předjímat vyluku z takového zpřístupnění. (...) Dochází tedy ke kolizi autorských práv a práva na informace, kterou je třeba v konkrétních případech řešit prostřednictvím testu proporcionality (srov. body 23 a 28 výše zmíněného nálezu Ústavního soudu). Závěr nauky tak nelze paušalizovat ve vztahu ke všem autorským dílům, a to ani v případech, kdy jsou vytvářeny na objednávku subjektu povinného k poskytování takových informací a hrazeny z veřejných prostředků. Například právní analýzy a stanoviska jsou často vytvářeny pro vnitřní potřebu povinného subjektu, a nikoli pro jejich další užítí při realizaci práv a povinností objednatele. Tedy ne vždy je poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím „jiným úředním účelem“ ve smyslu § 34 písm. a) a je tak třeba vždy v konkrétním případě posoudit, zda jsou splněny podmínky pro aplikaci úřední zákoné licence včetně důvodnosti rozsahu poskytnutí informace tvořené autorským dílem s přihlédnutím k třístupňovému testu (ale i testu proporcionality, kdy významnou roli bude brát naopak veřejný*

zájem).“ [POLČÁK, Radim. *Autorský zákon: praktický komentář s judikaturou: podle stavu k 1. dubnu 2020*. Praha: Leges, 2020. Komentátor. ISBN 978-80-7502-391-9.]

21. Krajský soud k tomu podotýká, že v odstavcích výše se již podrobně vypořádal s testem proporcionality a dospěl k jednoznačnému závěru, že povinný subjekt má poskytnout informace, o něž žalobce žádal, neboť v předmětné věci převáží právo na poskytnutí informace nad právem na ochranu autorského díla. Povinný subjekt se tak poskytnutím předmětných memorand nedopustí porušení autorského práva a jeho postup bude zcela v souladu s úřední (zákonnou) licencí dle § 34 písm. a) autorského zákona.
22. Na povinnosti povinného subjektu poskytnout požadované informace nic nezmění skutečnost, že povinný subjekt uzavřel se společností [redacted] smlouvu o poskytování služeb, v níž si strany ujednaly, že výstupy vypracované touto společností nemohou být bez jejího výslovného souhlasu poskytnuty třetím osobám. K tomu soud sděluje, že obdobná smluvní ujednání nejsou způsobilá zbavit povinný subjekt povinnosti poskytnout informace ve smyslu zákona o informace. Smluvní strany by měly v uzavíraných smlouvách o poskytování služeb přímo zapracovávat možnosti předání případného autorského díla tak, aby pokrývala jejich zákonnou povinnost poskytnout informace. Krajský soud celou věc uzavírá odkazem na opakovaně aplikovaný nálezn Ústavního soudu: „*V této souvislosti lze poukázat na důvodovou zprávu k novele provedené zákonem č. 61/2006 Sb., kterým bylo ustanovení § 11 odst. 2 písm. c) zavedeno – subjekty jsou povinny ošetřit své právní postavení tak, aby byly oprávněny nakládat s předmětem duševního vlastnictví v mezích zákona, typicky ve vztahu ke zaměstnaneckým dílům nebo licenčním ujednáním (sněmovní tisk 991, 4. volební období 2002-2006, Zvláštní část, K části první, K čl. I, K bodu 23, dostupná na www.psp.cz). Ostatní ustanovení § 61 odst. 1 autorského zákona vychází u díla vytvořeného na objednávku z premisy, že byla poskytnuta licence ke užití díla v souladu s účelem vyplývajícím ze smlouvy. Pod takový účel bude v případě díla vytvořeného na objednávku povinného subjektu zpravidla třeba řadit také užití v rámci plnění povinností podle zákona o svobodném přístupu k informacím; pouze v odůvodněných případech lze do smlouvy zahrnout odlišné ujednání, které bude předjímat vylouku z takového zpřístupnění.*“ (pozn. podtrženo soudem)

V. Závěr, náklady řízení

23. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
24. Ze shora specifikovaných důvodů soud výrokem I tohoto rozsudku zrušil prvostupňové i napadené rozhodnutí, protože neshledal důvody podle § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona bránící poskytnutí odmítnutých informací. V souladu s § 16 odst. 5 in fine zákona o informacích soud výrokem II povinnému subjektu nařídil, aby žalobci poskytl odmítnuté informace, jednalo se o memorandum ze dne 13. 12. 2019, a to konkrétně body 4.1. až 4.69., 6.1.3., 6.1.4., 6.2.39/III, druhý odstavce, 6.2.42, 6.2.45, 6.2.48., 6.5.5, 6.5.13, 6.5.14., 6.5.20., 6.5.25., 6.5.35., 6.5.49., 6.5.53., 6.5.55, 6.5.60., 6.5.70., 6.5.76., 6.6.4./4, 6.6.7. body bez označení, 6.6.10 až 6.6.15, 6.7.1. až 6.9.1, a dále body memoranda ze dne 14. 10. 2020, a to konkrétně bod 4.1. až 4.4., 6.1.7. až 6.1.10., 6.2.1. až 6.2.4., 6.2.8., 6.2.9., 6.2.12.
25. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný, který neměl v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem a odměnou advokáta.
26. Náklady zastoupení spočívají v odměně za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) celkem v částce 6.200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů], a dále v náhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 6.800 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, je náhrada hotových

výdajů povýšena o sazbu této daně, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a to ve výši 1.428 Kč. K této částce se připočítává částka 3 000 Kč vynaložená na soudní poplatek. Celkem náklady řízení včetně soudního poplatku činí 11.228 Kč, které je žalovaný povinen zaplatit ve lhůtě třicet dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

27. Osobě zúčastněné na řízení se podle § 34 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 25. května 2022

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu

Jaroslava Digitálně podepsal
Máchová Jaroslava Máchová
Datum: 2022.06.10
15:14:07 +02'00'